

ת"פ 17994/04/21 - מדינת ישראל - תביעות נגב נגד אסמאעיל בן עאסם אבו עאדרה

בית משפט השלום בבאר שבע

ג' כסלו תשפ"ג
27 נובמבר 2022

ת"פ 17994-04-21 מדינת ישראל נ' אבו עאדרה
תיק חיצוני: 305884/2021

לפני	כב' השופט רון סולקין
המאשימה	מדינת ישראל - תביעות נגב ע"י ב"כ עו"ד עדי יזראעלי
נגד	אסמאעיל בן עאסם אבו עאדרה ע"י ב"כ עו"ד האיל אבו
הנאשם	גררה

גזר דין

כתב האישום והסדר הטיעון

הנאשם שלפני נותן את הדין בגין העבירות כדלקמן:

- קשירת קשר לפשע, בניגוד לסעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (שתי עבירות);
- גניבת רכב, בניגוד לסעיף 413ב' לאותו חוק (עבירה אחת);
- ניסיון לגניבת רכב, בניגוד לסעיף 413ב', ביחד עם סעיף 25 לאותו חוק (עבירה אחת);
- פריצה לרכב בכוונה לגנוב, בניגוד לסעיף 413 ו' סיפא לאותו חוק (עבירה אחת).

נגד הנאשם הוגש, במסגרת הסדר טיעון, כתב אישום מתוקן (ת/1), המייחס לנאשם שני אישומים.

אישום ראשון

עובר לתאריך 26.03.21, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, קשר הנאשם קשר עם אחר, שזהותו אינה ידועה למאשימה (להלן: "האחר") לבצע עבירת פשע בכך שתכננו להגיע לעיר באר שבע ולגנוב רכבים.

במסגרת הקשר, ולשם קידומו, בתאריך 26.03.21, בין השעות 18:13 עד 18:40, ברחוב הצבי 147 בבאר שבע, התפרצו הנאשם והאחר בצוותא חדא לרכב מסוג מאזדה ל.ז. 24-671-76 (להלן: "הרכב") בכוונה לגנוב את הרכב, בכך ששברו את החלון האחורי ימני של הרכב ונכנסו אל הרכב.

מיד ובסמוך למתואר לעיל, גנבו הנאשם והאחר את הרכב, במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב, כשהם מתכוונים, בשעת הנטילה, לשלול את הרכב שלילת קבע.

את הרכב, נהג הנאשם דרך מעבר מיתר לשטחי האוטונומיה.

אישום שני

בתאריך 26.03.21, בשעה 20:00 או בסמוך לכך, הגיעו הנאשם והאחר לרחוב המשחרים 78 בבאר שבע (להלן: "המקום") שם חנה רכב מסוג מאזדה ל.ז. 82-899-11 (להלן: "הרכב").

מיד ובסמוך למתואר לעיל, התפרצו הנאשם והאחר בצוותא חדא לרכב, בכך שניפצו את החלון האחורי הימני של הרכב ונכנסו לתוך הרכב.

מיד ובסמוך לעיל, ניסו הנאשם והאחר לגנוב את הרכב, בכך ששברו את מתג ההנעה של הרכב, פתחו מכסה מנוע והוציאו נתיכים ממקומם, אז הגיעו שוטרים למקום, והנאשם עשה מעשה בכוונה להפריע לשוטר בעת מילוי תפקידו בכך שנמלט מהמקום ונתפס לאחר מרדף רגלי.

בין הצדדים נערך הסדר טיעון, במסגרתו תוקן כתב האישום, והנאשם הודה והורשע בעבירות שבכתב האישום המתוקן.

אלא, שבחלוף שנה ממתן הכרעת הדין, נותב התיק למותב זה לצורך שמיעת פרשת העונש ומתן גזר דין, ובפתח ישיבת שמיעת פרשת העונש, עתרו הצדדים לתיקון הכרעת הדין מיום 14.06.22, כך שיוורשע הנאשם בעבירת ניסיון לגניבת רכב, חלף עבירה של גניבת רכב, מבלי שיהיה שינוי בעובדות או ביתר סעיפי החוק. יתר העבירות בהכרעת הדין מיום 14.06.21 - נותרו על כנן.

בנוסף, בעת הצגת הסדר הטיעון, עתרה ההגנה להפנות את הנאשם לקבלת תסקיר שירות המבחן למבוגרים לענין העונש. התביעה לא התנגדה, אך הבהירה, כי אינה כפופה להמלצות התסקיר וכי עמדתה הינה מאסר בפועל.

לאחר קבלת התסקיר, ולאחר שתוקנה הכרעת הדין ביום 15.06.22, טענו הצדדים לענין העונש.

במועד שנקבע לשימוע גזר הדין, 23.10.22, לא התייצב הנאשם, והוצא נגדו צו הבאה.

מכאן - גזר דין זה.

ראיות לעונש

התביעה הגישה, לענין העונש, גיליון הרשעות תעבורתי של הנאשם (ת/2).

ההגנה לא הגישה ראיות לענין העונש.

הערכת שירות המבחן למבוגרים

בענינו של הנאשם הוגש תסקיר המפרט את נסיבותיו האישיות, כבן 22, תושב שגב שלום. לדבריו, מגיל 17, עובד בחברה בבעלות משפחתו, בתפקיד נהג טרקטור.

לדברי הנאשם, סיים 10 שנות לימוד בשל חוסר התאמה למסגרת וקשיים לימודיים.

לדבריו, הוא עתיד להינשא בעוד מספר חודשים.

לחובתו של הנאשם אין הרשעות פליליות קודמות.

הנאשם הודה, כי עבר העבירות דנן, ולדבריו, שותפיו לעבירות הינם בעלי מעורבות עבריינית והשפיעו עליו.

לדבריו, לא היה מודע לחומרה ולמשמעות של מעשיו, וחש מבוכה וצער בעקבות ההליך הפלילי המתנהל נגדו.

עוד מסר, כי ניתק קשרים חברתיים אשר עלולים להוביל אותו למעורבות עבריינית.

שירות המבחן למבוגרים התרשם, כי אין לנאשם דפוסי עבריינות מושרשים. כן התרשם שירות המבחן ממיומנויות דלות

להתמודדות עם מצבי חיו וכי הוא עלול להיגרר אחר דמויות, אשר הוא תופס כחזקות ממנו, תוך קושי להפעיל שיקול דעת ולבחון את השלכות מעשיו.

שירות המבחן התרשם מעמדות מפחיתות ביחס לחומרת המעשים והאשמת ההשפעה החברתית.

לאור הקושי של הנאשם להביע את קשייו ומעולמו האישי בפני שירות המבחן, ולאור כך שמסר, כי ערך שינוי בהתנהגותו ואינו זקוק לסיוע, מצא שירות המבחן, כי הנאשם יתקשה להשתלב במערך הטיפול, אשר דורש יכולת לבחון באופן ביקורתי את התנהלותו.

לאור זאת, לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית.

שירות המבחן המליץ על ענישה בדמות מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות, לצד מאסר מותנה.

טענות הצדדים

התביעה הגישה טיעוניה בכתב (3/ת) והשלימה אותן על פה.

התביעה טענה, כי הנאשם פגע בערכים המוגנים של הגנה על קניינו של האדם ותחושת הביטחון של הציבור.

התביעה טענה, כי חברה מתוקנת לא תוכל להסכים עם מצב בו רכוש אזרחיה הופך להפקר, ולטרדה הנגרמת לאזרחים אשר נפגעו מהעבירה.

התביעה ביקשה לתת את הדעת לתכנון המקדים שקדם לעבירות, כאשר קשר הנאשם קשר עם אחר, ועל השיטתיות שבמעשים, כאשר בשני המקרים, שבר את החלון האחורי הימני על מנת להתפרץ לרכבים.

התביעה טענה, כי אלמלא היו מגיעים השוטרים למקום, באישום השני, היה הנאשם משלים את העבירה וגונב את הרכב.

לעומת זאת, באישום הראשון, השלים הנאשם את העבירה והעביר את הרכב שגנב לשטחי האוטונומיה באזור יהודה ושומרון.

התביעה טענה, כי בעבירות מסוג זה, יש לתת את הבכורה לשיקולי ההרתעה והאינטרס הציבורי.

התביעה התייחסה לתסקיר שירות המבחן למבוגרים, ממנו עולות עמדות מפחיתות ביחס לחומרת מעשי הנאשם.

התביעה טענה, כי על בית המשפט להשית ענישה מרתיעה אשר תהלום את מעשי הנאשם ותעביר מסר חד וברור בנוגע לעבירות מסוג זה, וכי אין מקום לסטות ממתחם הענישה מטעמי שיקום.

התביעה עתרה למתחם ענישה הנע בין 18 ועד 32 חודשי מאסר בפועל.

תביעה עתרה למקם את עונשו של הנאשם ברף הנמוך של מתחם הענישה, אך לא בתחתית ממש.

בנוסף, עתרה התביעה להשית על הנאשם מאסר מותנה מרתיע, שלילת רישיון נהיגה בפועל ועל תנאי, פיצוי לכל אחד מהמתלוננים בכתב האישום המתוקן, קנס כספי והתחייבות להימנע מעבירה.

ההגנה הגישה טיעוניה בכתב (נ/1) והשלימה אותן על פה.

ההגנה טענה, כי המעשים שעשה הנאשם אינם מאפיינים אותו ומדובר באפיזודה מקרית אשר נבעה מהחלטה רגעית, פזיזה ונטולת מחשבה, אשר הובילה אותו להיגרר אחר אדם אחר.

ההגנה טענה, כי מבלי להקל ראש בחומרת המעשים, אין מדובר במי שהיה חלק מכנופיה לגניבת רכבים או במי שסיגל לעצמו אורח חיים שולי ועברייני, היות שהנאשם אף לא הגיע מצויד בכלי פריצה לצורך גניבת כלי הרכב.

ההגנה ביקשה להתייחס לכך שהעבירות בוצעו באותו הערב, ללא תכנון ותחכום, אלא באופן "ספונטני".

ההגנה ביקשה לקחת בחשבון העובדה, כי הנאשם פעל יחד עם אחר, אשר לא נתפס ולא נתן את הדין בגין חלקו באירוע.

ההגנה טענה, כי הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן ונטל אחריות מלאה על מעשיו.

ההגנה ביקשה לייחס משקל לנסיבותיו האישיות של הנאשם, גילו הצעיר אשר מנע ממנו להבין כראוי את השלכות מעשיו ולהפעיל שיקול דעת, להיותו נעדר הרשעות קודמות, ולכך שעד לעבירות דנן - ניהל אורח חיים נורמטיבי והתפרנס בכבוד.

ההגנה טענה, כי הרשעת הנאשם הינה אות קין, שכן, מעורבותו בפלילים מנוגדת לערכי המשפחה, אשר לה מעמד

מכובד ביישוב שגב שלום.

ההגנה טענה, כי הטלת ענישה מאחורי סורג ובריח תחשוף את הנאשם לדמויות עברייניות ותפגע בו ובמשפחתו.

ההגנה הפנתה לתסקיר שירות המבחן למבוגרים, ולהתרשמות שירות המבחן, כי אין לנאשם דפוסים עברייניים מושרשים, והוא בעל נטייה להיגרר אחרי אחרים, ועתרה לאמץ את המלצותיו.

ההגנה עתרה למתחם ענישה הנע בין 7 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות ועד 15 חודשי מאסר בפועל.

ההגנה ביקשה לתת משקל לכך שהנאשם היה עצור למשך כ-19 ימים, ולאחר מכן, היה במעצר בית מלא למשך כשלושה חודשים.

ההגנה עתרה למקם את עונשו של הנאשם ברף הנמוך של המתחם אליו עתרה ולהטיל עליו מאסר קצר לריצוי בדרך של עבודות שירות.

בדברו האחרון של הנאשם מסר, כי הוא מצטער וכי לא ישוב על מעשיו.

דין והכרעה

עבירות של גניבת רכב, פריצה לרכב, או גרימת נזק לרכב, פוגעות בתחושת הביטחון האישי של האזרח.

עבירות אלה מחיבות ענישה משמעותית, בעולם המעשה, על מנת להרתיע את עובריהן ולהפוך אותן ללא כדאיות.

מעבר לנזקים הממוניים הנגרמים לנפגעי העבירה מעבירות אלו, ישנם תמיד נזקים נלווים, כמו התרוצצות למציאת רכב חדש או לתיקון הנזקים אם נמצא הרכב הישן; שהות בלא רכב לתקופה מסוימת; שינוי בתכניות; התמודדות עם גופים ביורוקרטיים לצורך הגשת תלונה, ביטול רשיון הרכב; תביעת פוליסת הביטוח; חידוש תיעוד שאבד; התקנת מיגון ברכב חדש שנרכש - אם לא אותרה הגניבה; אובדן מטלטלין שונים שהיו ברכב, פעמים רבות בשווי ניכר; ועוד.

בנוסף, קיימת עליה מתמדת בעלות פרמיות הביטוח בגין כלי רכב, המגולגלת על הצבור כולו, בשל העליה בשכירות העבירות.

על התייחסות בית המשפט העליון לעבירות אלה ראו פסק הדין רע"פ 7890/10 מליטאת נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים):

אין צורך להכביר מלים על מפח הנפש של אדם היוצא מביתו ומגלה כי רכבו, רכוש יקר ובעל חשיבות רבה מכל בחינה, אינו עוד. לכך מצטרף הנזק הכלכלי במעגל רחב יותר, במונחי המשק. הרוצה ליהנות בזדון מעמל הזולת ולשלוח יד ברכוש שלא הוא צבר, ראוי לענישה מחמירה...

ככלל, ייסוג האינטרס האישי השיקומי של העברין מפני האינטרס הציבורי, ככל שמדובר בעבירות אלה.

בנוגע למשקל שיש ליחס לנסיבות אישיות או לאינטרס השיקום בעבירות אלה, ראו פסק הדין רע"פ 10116/06 כהן נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים):

האינטרס השיקומי הינו חלק ממכלול השיקולים אשר נלקחים בחשבון במסגרת שיקוליה ענישה. אך במקרה זה הוא נסוג מפני האינטרס הציבורי והצורך לנקוט במדיניות של ענישה מרתיעה. העבירות שביצע המבקש הינן עבירות חמורות, אשר, כפי שציין בית-משפט השלום, פוגעות פגיעה קשה הן בזכויות המתלוננים והן בכלל הציבור. בית-משפט זה נדרש לא פעם לצורך בנקיטת מדיניות ענישה מרתיעה בעבירות של גניבת רכב.

למרבה הצער, תופעת גניבות הרכב טרם נעקרה משורש ומכת המדינה שאליה נדרש בית משפט זה לפני בדיוק עשור (פסק הדין בע"פ 5724/95 ניתן ב 12.5.96 כמעט שהפכה לעשר מכות היא ממשיכה לנגוס ברכושם של רבים ופגיעתה רעה כלכלית ואנושית. המעט שבידי בית משפט זה לעשות הוא לחזק את ידיהם של בתי המשפט הדיוניים בראייה מחמירה של העבירות הכרוכות בכך) "ע"פ 11194/05 אבו סבית נ' מדינת ישראל (טרם פורסם)).

לא בכדי, ראה המחוקק ליחד לעבירות אלה סימן נפרד - סימן ה' - במסגרת הפרק העוסק בעבירות הרכוש (פרק י"א) בחוק העונשין, תשל"ז - 1977. בסימן זה, הוחמרו העונשים בגין עבירות כנגד כלי רכב, אשר סווגו כעבירות מסוג פשע, חלף העבירות המקבילות כלפי הרכוש באופן כללי, מרביתן מסווגות כעוון. קביעה זו של המחוקק - מן הדין שתבוא ידי ביטוי גם בקביעת הענישה בפועל.

להלן, תובא פסיקה המשקפת את מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות דומות:

רע"פ 1123/18 דבארי נ' מדינת ישראל - המערער הורשע, לאחר הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של גניבה, ניסיון לגניבת רכב, איומים, ונהיגה ללא רישיון נהיגה. בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, נטל המערער את מפתחות הרכב של המתלונן, הניע את רכבו ללא רשות ונסע מהמקום במטרה לשלול את הרכב שלילת קבע. המתלונן דלק אחר המערער ברכב אחר והשיגו, ומכאן, שהגניבה לא הושלמה. המערער ניסה להימלט רגלית, והמתלונן רדף אחריו, השיגו ואחז בגופו. אז, איים עליו המערער, כי יפגע בו באמצעות סכין הנמצאת ברשותו. בשלב זה, הגיע חברו של המערער, והשניים נמלטו.

מהמקום. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה הנע בין 12 ועד 24 חודשי מאסר בפועל, וגזר על הנאשם 14 חודשי מאסר בפועל (כאשר מתוכם הפועל מאסר מותנה בן 3 חודשים שחודש ממנו במצטבר והיתרה בחופף; מאסר על תנאי; הפעלת התחייבות; קנס; פיצוי למתלונן; פסילה בפועל של רישיון הנהיגה. ערעורו לבית המשפט המחוזי וכן בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון - נדחו. בית המשפט העליון אף ציין: לטעמי, צדקו הערכאות הקודמות כאשר סיווגו את העבירות שביצע המבקש כעבירות בעלות חומרה יתרה, הן בשל הסכנה הגלומה בהן לשלום הציבור, והן בשל העובדה כי גניבת רכב הפכה להיות 'מכת מדינה'. לפיכך, לא היה מקום לחריגה לקולא ממתחם הענישה, משיקולי שיקום. (ההדגשות אינן במקור).

· עפ"ג 31602-02-19 **אלגראבעה נ' מדינת ישראל** - המערערים הורשעו, לאחר הודאתם במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של גניבת רכב; סיוע להתפרצות; גניבה מרכב. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, גנבו המערערים רכב מסוג סובארו שחנה בעיר באר שבע, ובהמשך אותו לילה, סייעו לאחר להתפרץ לרכב מסוג סוזוקי שחנה אף הוא בבאר שבע, כאשר הם ניפצו בצוואתא חדא את חלון הרכב וגנבו ממנו תיק וארנק. בענינם של הנאשמים הוגשו תסקירים, בשל גילם הצעיר. על המערער 1 הוטלו 15 חודשי מאסר ועל המערער 2 הוטלו 14 חודשי מאסר. בנוסף, הוטלו עליהם מאסרים מותנים, קנס, פיצוי למתלוננים, פסילת רישיון נהיגה בפועל ועל תנאי. ערעורם על גזר הדין - נדחה.

· ת"פ 13174-10-16 **מדינת ישראל נ' אבו לטיף** - הנאשם הורשע, לאחר הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של גניבת רכב, נהיגה ללא רישיון וקבלת רכב גנוב. במקרה דנן, לא היה תכנון מקדים או תחכום והועמד מתחם הענישה כך שינוע בין 14 ל-30 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט גזר על הנאשם 17 חודשי מאסר בפועל (כאשר הפועל מאסר מותנה בן שלושה חודשים כאשר חודש ממנו במצטבר והיתרה בחופף); מאסר על תנאי; קנס; פסילה בפועל של רישיון הנהיגה.

· ת"פ 37312-06-21 **מדינת ישראל נ' אבו מערוף ואח'** - הנאשמים הורשעו, לאחר הודאתם במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של גניבת רכב, קבלת רכב גנוב (נאשם 1) וסיוע לקבלת רכב גנוב (נאשם 2). בענינו של הנאשם 2, הגיעו הצדדים להסדר טיעון הכולל הסכמה לענין העונש, ואילו ענינו של הנאשם 1 נדון בפני מותב זה. מותב זה קבע מתחם ענישה הנע בין 16 ועד 32 חודשי מאסר בפועל וגזר על הנאשם 1 עונש מאסר בפועל בן 18 חודשים; מאסר על תנאי; קנס; פיצוי למתלוננות; פסילה בפועל ועל תנאי של רישיון הנהיגה.

בית המשפט עיין בפסיקה, שהוגשה מטעם הצדדים, ואולם, רמת הענישה הנוהגת היא רק שיקול אחד שעל בית המשפט לקחת, בבואו לקבוע את מתחם העונש ההולם, זאת, לצד שיקולים נוספים כמו מידת הפגיעה בערכים המוגנים; התכנון שקדם לעבירות; התחכום בהן; משך ההתנהגות העבריינית ועוד.

העבירות נעברו לאחר סיכום מוקדם. הנאשם קשר עם אחר קשר לגנוב רכבים ולהעבירם לשטחי האוטונומיה. הגם שלטענת ההגנה, לא הגיע הנאשם עם כלים ייעודיים לפריצה, לא מוצא בית המשפט לקבל העמדה, כי מדובר ב"עבירה ספונטנית".

בעידן המודרני, דורשת גניבת כלי רכב מומחיות מיוחדת וזאת בהיותם מצוידים במערכות הגנה מתקדמות. לא ניתן כלל

לעבור עבירות מסוג זה באופן "ספונטני" וטוען כזה הוא חסר כל בסיס.

לא זו אלא, שלאחר גניבת הרכב הראשון, בחלוף כשעתיים בלבד, חזר הנאשם לרחוב אחר בעיר באר שבע, שם פרץ לרכב אחר וניסה לגנוב גם אותו כך שעולה מעובדות כתב האישום, כי המדובר במי שנטוע עמוק בעולם העבריינות, ככל שמדובר בגניבות רכב.

המדובר בעבירות שנעברו תוך תכנון ובשום שכל, תוך הבעת אדישות מוחלטת כלפי נפגעי העבירה - בעלי הרכב - אשר כלי רכבם נגנב והם קמים בבוקר ועומדים מול שוקת שבורה.

בהתאם לעובדות האישום הראשון, פרץ הנאשם לרכב, גנב אותו ונהג את הרכב הגנוב דרך מחסום מיתר עד שהעבירו לאזור יהודה ושומרון.

באישום השני, פרץ הנאשם לרכב נוסף, אך נתפס על ידי המשטרה בעת שניסה לגנוב את הרכב, ומכאן, שנמנעה השלמת העבירה.

אם לא די באמור, ניסה הנאשם לברוח מהשוטרים ואילץ אותם לנהל מדרך רגלי אחריו. אמנם, לא יוחסה לנאשם עבירה של הפרעה לשוטר, אך מעשה זה מלמד על תעוזה מצדו ועל יחסו למערכת אכיפת החוק.

אשר לטענת ההגנה, כי המעורב הנוסף לא נתן את הדין, הרי שאין להפנות טענה זו לפתחה של המאשימה, אלא לפתחו של הנאשם, אשר לא מסר את זהותו של המעורב למשטרה או לתביעה. לכל הפחות ניתן לומר, כי כאשר הנאשם אינו משתף פעולה ואינו מוסר את זהות המעורב הנוסף - יהיה מנוע מלטעון כל דבר בענין זה.

בנסיבות האמורות, לאור התעוזה; התכנון שקדם למעשים; הנזק שנגרם למתלוננים בשל הפריצה לרכביהם, גניבת הרכב של המתלונן באישום הראשון; נסיון גניבת הרכב של המתלונן באישום השני, בחלוף זמן כה קצר; פוטנציאל הנזק מהמעשים; והפגיעה המשמעותית בערכים המוגנים, מוצא בית המשפט לקבוע מתחם ענישה הנע בין 16 ועד 32 חודשי מאסר בפועל.

קביעת הענישה הספציפית בתוך המתחם

בקביעת הענישה הספציפית במסגרת המתחם על בית המשפט ליקח בחשבון את עברו הפלילי של הנאשם, מידת האנטי חברתיות ועצמת הכשל הערכי העולה מהתנהגותו של הנאשם, נסיבותיו האישיות ופרוגנוזת הגורמים המוסמכים בענינו.

לחובת הנאשם הרשעות תעבורתיות, אשר מעידות על יחסו לחוק וציבור משתמשי הדרך.

בענינו של הנאשם הוגש תסקיר מאת שירות המבחן למבוגרים, אשר התרשם, כי הנאשם נוטה להשליך כלפי חוץ את האחריות על מעשיו.

שירות המבחן מצא, כי הנאשם אינו מתאים להליך טיפולי.

שירות המבחן לא בא בהמלצה שיקומית כלשהי, והמלצתו העונשית, לריצוי עונש מאסר בדרך של עבודות שירות, אינה הולמת את רמת הענישה הנוהגת בנוגע לעבירות שעבר הנאשם.

מכל מקום המלצת שירות המבחן אינה מחייבת את בית המשפט, וכך גם הובהר לנאשם בעת הצגת ההסדר לפני המותב אשר נתן את הכרעת הדין. המלצת שירות המבחן נסמכת על נסיבותיו האישיות של הנאשם, אך בית המשפט מחויב לשים לנגד עיניו גם את האינטרס הציבורי.

לזכות הנאשם תילקח הודאתו באשמה ונטילת אחריות על מעשיו.

עוד לזכות הנאשם, היעדר אינדיקציה על מעורבות נוספת בפלילים.

בית המשפט יקח בחשבון גם את משך הזמן בו היה עצור ומצוי במעצר בית מלא.

מכלול השיקולים מצביע על ענישה ברף התחתון של מתחם הענישה.

פסילת רישיון נהיגה

כאמור לעיל, הנאשם היה זה שנהג ברכב שגנב, והעבירו לשטחים.

סעיפים 35, 43 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961, מסמיכים את בית המשפט לפסול רישונו של מי שעבר עבירה תוך הסתייעות בכלי רכב מנועי.

על כן, רואה בית המשפט להשית על הנאשם גם פסילת רישיון נהיגה, בפועל ועל תנאי.

עיצומים כספיים

בית המשפט מוצא לקבל עתירת התביעה להטלת עיצומים כספיים על הנאשם, בדמות קנס וכן פיצויים לנפגעי העבירה. מעשיו של הנאשם מחייבים גם פיצוי הולם, שיהיה בו משום הכרה בנזקים ובאבדן תחושת הביטחון האישי שחוו נפגעי העבירה - אזרחים תמימים, שרכבם נגנב ונפרץ. זאת גם אם פוצו המתלוננים על ידי חברות הביטוח, שכן, פיצוי זה אינו מכסה את מלוא הנזקים, בוודאי אלה שאינם ממוניים.

להבדיל מהקנס, בנוגע לפיצוי לנפגע העבירה נפסק, כי יכולתו הכלכלית של העברין אינה בעלת משקל כלשהו בעת שומתו והטלתו. זאת, בשל הנימוקים הבאים:

פיצוי נפגע העבירה מהווה סעד בעל אופי אזרחי במסגרת ההליך הפלילי. ראו רע"פ 2976/01 **אסף נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(3) 418, שם הגדירו כב' השופט מ' חשין, בלשונו הציונית, כ" ברבורון בין ברווזונים".

בהיותו סעד בעל מאפיינים אזרחיים, נפסק, כי יכולתו הכלכלית של העברין אינה נתון בו על בית המשפט להתחשב בעת שומת הפיצוי. זאת, כשם שבהליך אזרחי, לא היה בית המשפט מתחשב בכך, לו היה העברין נתבע על ידי נפגע העבירה. ראו ע"פ 5761/05 **מג'דלאוי נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים).

סיכום

לאחר שבית המשפט שמע טיעוני הצדדים על פה; עיין בטיעוני התביעה בכתב; עיין בתסקיר שירות המבחן; עיין בראיות שהוגשו לענין העונש; שמע דברו האחרון של הנאשם - דן את הנאשם לעונשים כדלקמן:

- א. 16 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו בתיק זה בלבד, על פי רישומי שב"ס;
- ב. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו של הנאשם והתנאי - שהנאשם לא יעבור עבירה בניגוד לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, פרק י"א שהיא מסוג פשע;
- ג. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו של הנאשם והתנאי - שהנאשם לא יעבור עבירה בניגוד לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, פרק י"א שהיא מסוג עוון;
- ד. קנס בסך 15,000 ₪ או 120 ימי מאסר תמורתו;
- ה. פיצוי למתלונן באישום הראשון, בסך 7,500 ₪;
- ו. פיצוי למתלונן באישום השני, בסך 6,500 ₪;

ז. באחריות התביעה להעביר את פרטי המפוצים למזכירות בית המשפט, בתוך 7 ימים מהיום;

ח. הקנס והפיצוי ישולמו ב-29 שיעורים שווים ורצופים, החל מיום 15.12.22 ובכל 15 לחודש העוקב. לא ישולם אחד התשלומים במועד - תועמד היתרה לפירעון מיד;

ט. פסילה בפועל מקבל או מהחזיק רשיון נהיגה לרכב מנועי למשך שנה אחת החל מיום שחרורו ממאסר. על הנאשם להפקיד רשיונו במזכירות בית המשפט ביום העבודה הבא שלאחר שחרורו ממאסר. הובהר לנאשם, כי כל עוד לא הופקד הרישיון - יהיה פסול מלנהוג, אך הפסילה לא תימנה;

י. פסילה מקבל ומהחזיק רשיון נהיגה לרכב מנועי בת 6 חודשים על תנאי. תקופת התנאי - למשך 3 שנים מסיום הפסילה בפועל.

הנאשם יתייצב לריצוי עונשו כעת.

עותק גזר הדין יועבר לשירות המבחן למבוגרים.

הודעה זכות הערעור.

ניתנה היום, ג' כסלו תשפ"ג, 27 נובמבר 2022, במעמד הצדדים.